

Megállják helyüket a vājártanulók a tanmezőn a bányamunkán

A vājártanulók, a jövő bányászai a bányatermelésben komoly segítséget jelentenek. Nemrégiben a vājáriskolát látogattuk meg, most megnéztük a tanmezőt, a vājártanulók munkahelyét.

A Ferenc-mező 45-ös szintjén dolgozik a 208-as csapat K. Horváth mester vezetésével. A munkahely elején két tanuló dolgozik, de csak egyet látni, aki lapától, de valahonnan csakányutése zaja jön felénk, amikor a csilléhez érünk, akkor látjuk, hogy ott egy kis emberke dolgozik, akinél a csille is nagyobb. Ez a kis ember Nedvesi Józsa elsőéves tanuló aki annak ellenére, hogy kicsi, jó erőket vág csakányával a szénbe, igazolja azt a közmondást, hogy „kicsi a bors, de erős”.

Nedvesi elvtárs elmondja, hogy megszerette a szakmát, bányász akar lenni és úgy is dolgozik itt lent, mint ahogy azt elméletben a vājáriskolán megtanulta.

A nullás szinten találkozunk a 201-es csapattal, ez a csapat ereszkét hajtott és már 10 méterre le is haladt, amikor meg kellett állniok, mert nincs vitla. Egy darabig csak kézzel-kézre adogatták a szenet, de most, mikor már 10 métert előrehaladtak, ez lehetetlen volt és így megállt az elővájás. Annak ellenére, hogy van hiba a vitla körül, mégis jó politikai munka van a csapaton, nem zúgolódnak a gyerekek, étkezési időben DISZ csoportgyűlést szerveznek, kiértékelik a munkát.

Ennek a csapatnak Füstönföld András mester a szakmai vezetője, Füstönföld elvtárs a munkahelyen mindig kikérdezi a tanulókat, hogy mit tanultak az iskolában és hogy valószínűleg meg a helyszínen. Sokat segít a vājártanulóknak Kasza Zoltán mérnök elvtárs tapasztalat-

átadása is, aki szívesen tanítja őket, de amint a tanulók elmondják, nagyon örülnek a főmérnök, vagy az igazgató elvtárs látogatásának is.

A 100-as szinten a 204-es csapat éppen pótlócsalót állít be, odább tőlük három vājártanuló a talpat szedi, az az ügyeskező kis emberke, aki olyan nagy szakértelemmel faragja az ácsolatot, Kiss Tibor elsőéves vājártanuló és dícséret nélkül mondhatjuk, hogy olyan pompásan faragja azt az ácsolatot, hogy akármelyik öreg bányásznak a dícséretére válna. Csak az a hiba, hogy Kiss elvtárs, ha felszabadul, ácsmesternek akar menni — lehet, hogy ezt csak tréfából mondta —, pedig nekünk ügyes ácsoló-vājárookra is nagy szükségünk van.

Ugyanígyen dícséret illeti meg a csapat többi tagját is, Orihman Lipót, Takács Antalt és Csuti Sándort, akik nemcsak az elméleti tudásukat kötik össze a gyakorlattal, hanem áldozatkészek, és nem restelik térdig erő vízben a vállukra kapni a fát és jó messzire a munkahelyre elhordani. Sajnos, hogy ezt így kell megoldani, mert a felvigyázók nem eléggé segítik a vājártanulókat, pedig a vājártanuló munkája a mező feltárását, illetve fenntartását segíti elő.

Ezen a munkahelyen Gaál Bálint a mester, azonkívül, hogy 30 éves szakmai tapasztalatait adja át a fiataloknak, kommunista létére politikailag is neveli a tanulókat, összeköti a nemzetközi helyzetet a munka fontosságával s elmondja nekik, hogy amit a mostani fiatalok, csak az öregek beszédéből ismernek, a tőkés társadalomban élő inasok sorsát, az ottani, illetve az akkori nevelést, bánásmódot. Felhívja a tanulókat, hogy vegyenek

példát azokról a tanulókról, akik a minisztertanács és a DISZ Központi Vezetőségétől oklevelet kaptak jó munkájukért és kiváló tanulmányi eredményeikért, mint Orth Sándor, Dicsa István, Adam István, Kocsis Ferenc és Blaskovics Ferenc, akik a kitüntetésekén kívül még pénzjutalmat is kaptak.

A tanulók példát mutatnak a munkafegyelmében, s a kongresszusi vállalásuk teljesítésében. — Orth Sándor brigádjának, amely az F-4-es géppel dolgozik, 60 méter az előirányzata. Ez a brigád vállalást tett, hogy a III. pártkongresszus tiszteletére 10 méterrel többet hajtának ki. Ezt a vállalásukat eddig teljesítik és megfogadták, hogy a kongresszus napjáig még ezen felül is lesz túlteljesítés.

Annak ellenére, hogy sok az eredmény a vājártanulók között, s munkájuk nagyban segíti a vállalat túlteljesítését, még mindig vannak olyan hibák, amik végett nem tudnak termelni és ami végett a fenntartás, illetve a feltárás elmarad. A felügyelet, a lőmesterek, aknászok valahogy a vājártanulókat elég sokszor csak szükséges rossznak tekintik, van olyan felügyeletük, amely őket csak szállításhoz osztja be. Sokszor érthető ez a munkabeosztás, hiszen hiányzik a szállítási dolgozó, kell valahonnan segítség, de a legtöbb esetben az a cél vezesse a lőmestereket, aknászokat, hogy a vājártanulókkal szakmai munkát végeztessenek, adjanak nekik alkalmat arra, hogy a munkahelyen minél jobban kifejleszthessék a tudásukat, lássák el őket gépekkel, jó munkahellyel, mert így bányánk termelése emelkedik, s az aknászok, lőmesterek munkája válik könnyebbé.

Törődjön többet az asszonyokkal a várpalotai bányá MNDSZ szervezete

Mint olyan sok gyárban a termelőmunka területén, a Várpalotai Szénbányánknál is megtaláljuk az asszonyokat. Többen mint csillések, szállításon dolgoznak, de sokan vannak az osztályozóban is.

Talán 10—15 perc van még vissza a váltásig. Pioker Józsefné az osztályzóba vezető lépcsőket söprögeti. Így szokta meg évek óta: tisztán és rendben adják át egymásnak a munkahelyet. Volt már ideje megtanulni, mert három éve dolgozik a bányánál. Munkáját mindig rendszeresen, példamutatóan végezte. Amint a második emeletről vezető lépcsőt söprögeti, meglepődött arccal mondja: — A mai nap megint teljesítettük a tervet, jól dolgoztak bányászaink odalent.

Egy kissé feljebb haladva a lépcsőkön, kétfelé is elágazik az út. Az egyik helyen Csizmadia Erzsit találjuk, ő

a „péti szalag” kezelője.

Kezében hosszú vasrúd van, amelyvel az elevátorból segíti a szén zavartalan bunkerbe jutását. A szén aztán onnan kerül a csillébe, majd a péti gyárba.

Innen a magasból az ablakon át egész Pétiig látni a csille útját. Ma nincs is olyan hideg, de kezét ma is vörösre csipte, amint meg-megpiszkálja a szenet az elevátorban. Erzsit jól ismeri már a munkáját. Három éve dolgozik mint gépkezelő. Feladatát mindig jól elvégzi. A jó munka meg is hozza gyümölcsét.

— Legutóbb is 200 forint prémiumot kaptam — mondja örömmel. Most, hogy fizetésünket rendezték, még 1000 forintra is „rákeresünk” havonta.

Erzsit nemcsak dolgozik, hanem tanul is. Szakmai tanfolyamra jár, hogy munkáját még jobban el tudja végezni. Az osztályzóban nemcsak ő vesz részt szakmai oktatáson, hanem több asszony is. Rövidesen, március elsejével véget ér a

tanfolyam és számot adnak majd munkájukról.

— Jöjjön erre is — hivatgat Piokerné, — aki már végzett a söprögetéssel. Itt már több asszony dolgozik. Nagy a zöreje, a por. A gépek zúgásától szót is alig érteni. A szén vasszalagokon jön föl a bányából, megy a szárítóba, meg az osztályzóba. A szalagokon gőzölög a vastag szénréteg. Itt, ahol Steinger Lajosné is dolgozik, igen hideg van, azért látni a párolgást. A sok portól az asszonyok kormosak, olyanok, mint a kéményseprők.

Steinger Lajosné már nem fiatal asszony. Ötgyermekes édesanya, de fiatalos lendülettel, fűrgén kapkodja a szalagról a nyers szén köszül a kö- és fadarabokat. A keze rájár a munkára. Öt éve dolgozik az osztályzóban. Ösküről jár be. A téli viharos időkben, amikor autóval nem lehetett közlekedni, volt rá eset, hogy

több társával együtt gyalog jött munkahelyére,

mert tudta, neki éppoly fontos helytállni, mint a bányászoknak.

Ha az iránt érdeklődik valaki: szeretik-e munkájukat? — egyöntetű az asszonyok válasza: — Ha nem szeretnénk, biztos, hogy nem is dolgoznánk itt. A gépek zörejét már megszoktuk, igaz, hogy munkahelyünk huzatos, poros, olyanok vagyunk, mint a kéményseprő mire abbahagyjuk a munkát, de nem számít, mert utána megfürdünk.

Védőételt kérünk a Moll-üzembe

Bányaüzemeinknél december hónapban indult be a moll-üzem. Ebben az időben az orvos és a munkavédelmi felelős felülvizsgálta a munkahelyünket. Megállapították, a munkahely meleg, gázos a levegő, védőételt, védőkenőcsre van szükség.

Már három hónapja, hogy ez a

Megérkezik a váltás. Steinger néniit Koronczai Eva váltja. Míg a váltás oda nem érkezik, addig is szorgalmasan végzi munkáját. Majd pár szóval tájékoztatja társait a műszak menetéről. De nemcsak ő cselekszik így, hanem valamennyien.

Az osztályzóban dolgozó asszonyokról tudják, hogy munkájukat becsülettel végzik, éppúgy

megállják a helyüket

mint a férfiak. Eberon örököndnek posztjukon és vigyáznak a szén minőségére. A hiba ott van, hogy az MNDSZ nem törődik az asszonyokkal, a DISZ pedig a lányokkal. Nem versenyben dolgoznak. Pártunk III. kongresszusának tiszteletére indított munkaversenyben sem vesznek részt, pedig hallottak már róla. A szakszervezet, akinek feladata versenyre mozgósítani a dolgozókat, nem foglalkozik velük. Az üzemi MNDSZ és DISZ szervezet pedig arra hivatott, hogy nevelje és jobb munkára ösztönözze őket. Beszélgessenek el velük. A kongresszusi versenybe is örömmel kapcsolódnának be. Örömmel vennék, ha elbeszélgetnének velük és meghallgatnák ügyes-bajos problémáikat, melyek megoldásához segítséget tudnának nyújtani. Ennek eredménye megmutatkozna a termelésben, még nagyobb lelkesedéssel, szorgalommal végeznék munkájukat a várpalotai bányá dolgozó asszonyai.

Gaal Kálmán

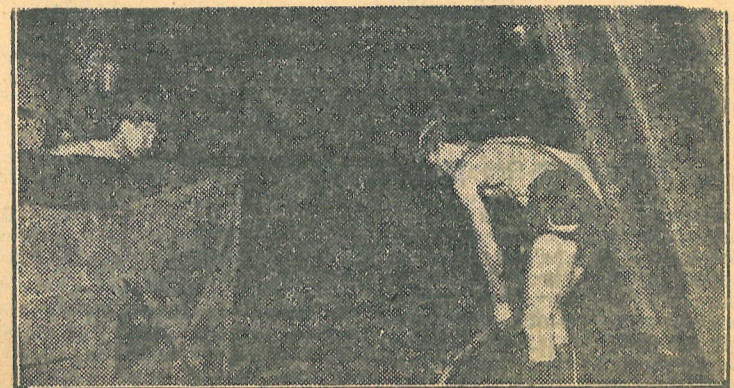
Bányánk élete képekben

Politikai élet

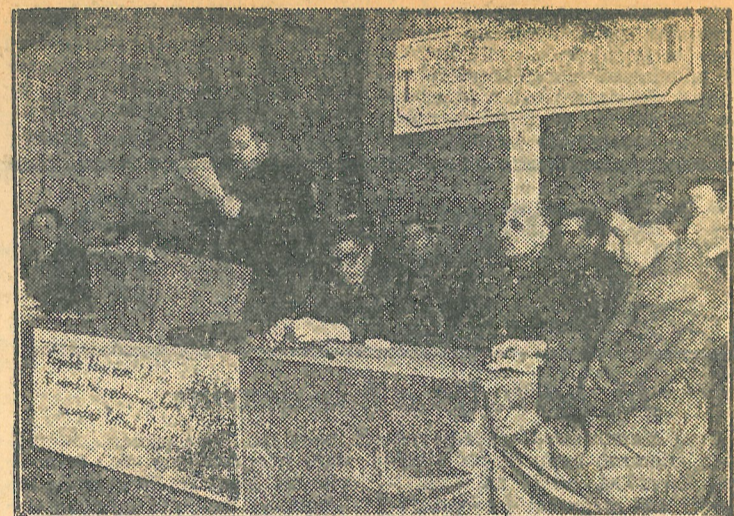
Az Ősi-mezei vezetőségválasztó gyűlésén, Bartos Béla kétszeres sztáhanovista vājár szóval fel.

Termelés

Mercz Ferenc brigádja, amely februárban 200 százalékon felül teljesíti előirányzatát, harcol a harmadik pártkongresszus sikeréért.

Elüzem-avatás

Várpalotai Szénbányák másodsor nyeri el az élvállalat címet. Képviselet Besz Vilmos elvtárs, a Nehézipari Minisztérium Szénbányászati igazgatóságának vezetője tartja üdvözlő beszédét.

Amit a vezetők nem akarnak tudomásul venni

Ez az a buvárszivattyú, amire olyan sokszor felhívtuk vezetőink figyelmét, de még mindig kint hever a hóban, nem jut el rendeltetési helyére.